

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **O. S.**, zastoupená obecným zmocněncem PhDr. Bc. Raymondem Čamovem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2024, čj. 18 A 8/2024-87,

t a k t o :

- I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Popis věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. V souvislosti s invazí Ruské federace opustila Ukrajinu a přicestovala do ČR.

[2] Dne 28. 3. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení dočasné ochrany podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (*lex Ukrajina*). Žalovaný ji vyhodnotil jako nepřijatelnou, protože žalobkyni už byla udělena dočasná ochrana v jiném státě EU (Německo a poté Polsko).

[3] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že jí žalovaný vrátil žádost o dočasnou ochranu

jako nepřijatelnou. Městský soud její žalobě rozsudkem uvedeným v záhlaví vyhověl a výrokem I vyslovil, že uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Výrokem II pak žalovanému přikázal obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají, a výrokem III uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení.

[4] Městský soud nepřerušil řízení do doby rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (SDEU) o předběžných otázkách předložených mu Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023, neboť považoval za přednější postavit najisto pobytový status žalobkyně. Podle něj je vyluka soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 *lex Ukrajina* v rozporu s unijním právem, které garantuje osobám vyloučeným z poskytnutí dočasné ochrany právo na opravný prostředek. Vymezil se přitom proti závěrům, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 2 Azs 178/2022.

[5] Dále městský soud shledal rozpornou s unijním právem rovněž samotnou úpravu nepřijatelnosti žádosti v § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina*. Poukázal na svou dřívější rozhodovací praxi i judikaturu dalších krajských soudů, z níž plyne, že směrnice o dočasné ochraně¹ zavádí minimální standard úrovně ochrany, tedy že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou však stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. To však Česká republika zavedením institutu nepřijatelnosti v podobě § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* učinila, neboť vytvořila nový důvod pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice. Nepřípadnou pak městský soud shledal argumentaci žalovaného o zneužití práva. Odmítl rovněž jeho argument, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu. Uzavřel, že žalovaný vrácením žádosti o dočasnou ochranu pro její nepřijatelnost nezákonně zasáhl do práv žalobkyně.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[6] Proti rozsudku městského soudu podalo ministerstvo (*stěžovatel*) včasnou kasační stížnost. Souhrnně nesouhlasí se závěrem městského soudu o rozporu vnitrostátní právní úpravy (*lex Ukrajina*) se směrnicí o dočasné ochraně. Poukazuje na opačná soudní rozhodnutí a mimo jiné namítá, že v daném případě nebyly naplněny podmínky doktríny *l'acte clair* (a už vůbec ne *l'acte éclairé*) pro to, aby městský soud nepoužil vnitrostátní ustanovení. Pokud měl městský soud za to, že § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* nelze použít, měl u SDEU vyvolat řízení o předběžné otázce, nebo alespoň vyčkat na rozhodnutí SDEU v řízení o předběžných otázkách položených ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023. Dále stěžovatel podrobně rozvádí argumenty na podporu svého názoru, že vnitrostátní právní úprava není s tou unijní v rozporu, a taktéž se vyjadřuje k otázce zneužití práva. Navrhuje, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila svoji nelehkou situaci a vystavení pobytové nejistotě. Uvedla, že souhlasí s rozhodnutím městského soudu, a NSS navrhla, aby kasační stížnost zamítl.

III. Pokračování v řízení

¹ směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

pokračování

[8] Usnesením ze dne 13. 8. 2024 přerušil desátý senát NSS řízení v této věci. Jiný senát totiž již zmíněným usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, předložil SDEU předběžnou otázku týkající se slučitelnosti institutu nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu a výluky ze soudního přezkumu s právem EU.

[9] Řízení o této předběžné otázce SDEU vedl pod sp. zn. C-753/23 a rozhodl o ní rozsudkem ze dne 27. 2. 2025 (EU:C:2025:133; fiktivní jméno věci je *Krasiliva*). Tímto rozhodnutím odpadl důvod pro přerušení řízení o kasační stížnosti, proto soud rozhodl o jeho pokračování.

[10] Stěžovatel reagoval na rozsudek *Krasiliva* doplněním kasační stížnosti, v němž uvedl, že kasační stížnost nadále považuje za důvodnou. SDEU podle něj shledal v citovaném rozsudku jako neslučitelnou s právem EU pouze úpravu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) *lex Ukrajina*, tedy z důvodu, že již žádost byla dříve podána v jiném členském státě, avšak nebylo o ní dosud rozhodnuto. Tento závěr však podle stěžovatele nelze vztáhnout na případy, na které dopadá § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina*, tedy kdy již byla dočasná ochrana v jiném členském státě poskytnuta. Stěžovatel přitom poukazuje na bod 30 odůvodnění uvedeného rozsudku, v němž SDEU konstatoval, že členský stát má při posuzování žádosti zkoumat, zda žadateli již nebyla poskytnuta dočasná ochrana jiným členským státem. Ačkoli SDEU již nevysvětlil, jak má členský stát v tomto případě postupovat, podle stěžovatele je zřejmé, že v takovém případě není žádost důvodná a nelze pobytové oprávnění vydat. Je tomu tak proto, že v tomto případě již žadateli jiný členský stát pobytové oprávnění vydal. Podle stěžovatele SDEU v bodě 32 odůvodnění rozsudku *Krasiliva* uznal prvotní právo žadatele, vybrat si první členský stát, kde o dočasnou ochranu požádá. Nijak však nedovodil následné právo tuto volbu změnit.

[11] Stěžovatel krom toho zopakoval svoji argumentaci, podle níž z žádného ustanovení směrnice o dočasné ochraně neplyne držiteli dočasné ochrany právo na přesun do jiného členského státu. Naopak celá řada ustanovení této směrnice svědčí o tom, že takové právo držitelé nemají (konkrétně čl. 15 a čl. 26 směrnice, které upravují postup při přesunu bydliště do jiného členského státu, jakož i čl. 11 směrnice zavádějící režim navrácení neoprávněně pobývajících držitelů do hostitelského státu). V opačném případě by totiž tato ustanovení vůbec nemusela existovat – pokud by držitel dočasné ochrany měl právo získat opětovně pobytové oprávnění ve státě svého výběru, postačoval by pouze čl. 8 směrnice o dočasné ochraně. Dohoda členských států o vyloučení čl. 11 přitom podle stěžovatele znamená toliko to, že si mezi sebou nebudou neoprávněně pobývající držitele dočasné ochrany předávat; ne však již to, že by držitelé dočasné ochrany měli právo přenést své pobytové oprávnění do jiné členské země. To podle stěžovatele potvrzuje rovněž SDEU, který v citovaném rozsudku vyhodnotil čl. 11 směrnice jako irelevantní. České republice tak z unijního práva neplyne povinnost udělovat povolení k pobytu osobám, které již předtím získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě.

IV. Právní hodnocení

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] NSS se na úvod zabýval výlukou ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 *lex Ukrajina*: ten stanoví, že vrátí-li ministerstvo žádost o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti, je soudní přezkum vyloučen. Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že tato výluka není slučitelná s unijním právem. Stěžovatel proti tomuto závěru nevznnesl námitky. Jedná se však o stěžejní otázku, kterou je třeba posoudit. NSS v minulosti shledal uvedenou výluku konformní jak s právem EU, tak i s českým ústavním pořádkem (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, čj. 2 Azs 178/2022-46). SDEU v rozsudku ze dne 27. 2. 2025 ve věci C-753/23 (*Krasiliva*) však jednoznačně vyslovil, že podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU má osoba požívající dočasně ochrany právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu, jímž členský stát vrací žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu čl. 8 této směrnice jako nepřijatelnou. NSS proto souhlasí s městským soudem, že výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 *lex Ukrajina* není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasně ochrany toto právo nepřipustně odepírá, a proto se neuplatní. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu kvůli její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 *lex Ukrajina* tudíž lze přezkoumat.

[14] Co se týče položení předběžné otázky SDEU městským soudem, NSS připomíná, že podle jeho ustálené judikatury nemá tuto povinnost ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie krajský (městský) soud jako soud první instance, ale naopak soud poslední instance, tj. ve správním soudnictví NSS, a to pouze za předpokladu, že vzniknou výkladové nejasnosti ohledně některého ustanovení unijního práva (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2024, čj. 10 As 71/2024-45). To ostatně NSS učinil ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023. Pro krajský či městský soud ve správním soudnictví je položení předběžné otázky procesní možností, nikoli povinností. Prostý nesouhlas stěžovatele s posouzením jeho návrhu nemůže v obecné rovině zakládat ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze 14. 8. 2014, čj. 9 Afs 141/2013-39). V případě řízení před soudem prvního stupně nepředstavuje čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie procesní prostředek, který mají účastníci řízení k dispozici, a nestačí tedy, že účastník řízení ve sporu probíhajícím před vnitrostátním soudem tvrdí, že spor nastoluje otázku ohledně platnosti práva EU [rozsudek SDEU ze dne 10. 1. 2006, *International Air Transport Association (IATA)*, C-344/04; usnesení NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. Aprk 24/2017-36, č. 3669/2018 Sb. NSS, body 22 a 23].

[15] Krajský (městský) soud nemá ani povinnost přerušit jím vedené řízení a vyčkat rozhodnutí SDEU, i když ví o jiném, před SDEU již probíhajícím, řízení, jehož předmětem je zodpovězení podstatné právní otázky týkající se výkladu unijního práva (rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, čj. 3 Azs 275/2022-28). Obligatorní přerušování dle § 48 odst. 1) písm. b) s. ř. s. se uplatní pouze v případech, kdy krajský (městský) soud řízení přerušuje, neboť předběžnou otázku SDEU v daném řízení sám také předkládá. Přerušování řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. však je fakultativní. Byť tedy krajský (městský) soud není k přerušování řízení povinen, má vždy možnost postupovat dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a raději vyčkat rozhodnutí SDEU. Platí totiž, že pokud se krajský (městský) soud rozhodne nevyčkat na rozhodnutí SDEU, vystavuje se tím riziku, že NSS v návaznosti na rozhodnutí SDEU zruší jeho vlastní rozhodnutí, pokud bude právní názor krajského (městského) soudu v rozporu s výkladem SDEU. Jedná se však o rozhodnutí, které je na uvážení krajského (městského) soudu.

pokračování

[16] V nyní posuzované věci městský soud nepřerušil řízení, jak mu umožňuje § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., ani nepoložil SDEU předběžnou otázku, ale o žalobě rozhodl meritorně. Svůj postup přitom přesvědčivě odůvodnil. Především považoval za prioritu, postavit najisto pobytový status žalobkyně. Dále přihlédl k přednostnímu režimu zásahové žaloby a k předmětu řízení (dočasná ochrana osoby vysídlené z území Ukrajiny v důsledku nadále trvajícího ozbrojeného konfliktu na daném území). Zohlednil také skutečnost, že SDEU rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023 nevyhověl žádosti NSS o projednání věci v řízení o naléhavé předběžné otázce, z čehož dovodil, že doba do rozhodnutí o položené předběžné otázce může být poměrně dlouhá. Úvaha městského soudu je logická, srozumitelná a s ohledem na výše uvedené především zcela legitimní. NSS neshledal v postupu městského soudu žádné pochybení. Městský soud řádně odůvodnil, proč ve věci rozhodl meritorně.

[17] Klíčovou otázkou v posuzované věci je, zda institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu, že ji podal cizinec, kterému byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU podle § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina*, je slučitelný s právem EU. Podle městského soudu nelze z důvodu předchozího poskytnutí dočasné ochrany jinou členskou zemí vrátit žádost jako nepřijatelnou, neboť takový postup odporuje směrnicí o dočasné ochraně. Naopak podle stěžovatele institut nepřijatelnosti žádosti unijní úpravě neodporuje.

[18] K otázce souladu vnitrostátní právní úpravy s unijní úpravou NSS předesílá, že se totožnými otázkami, jako jsou nastoleny v nyní posuzovaném případě, zabýval opakovaně. Věnoval se jim zejména v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42. V něm podrobně reagoval na argumentaci účastníků řízení, která byla v případě ministerstva prakticky totožná jako shora shrnutá, ať už se jedná o obsah kasační stížnosti či o jeho interpretaci rozsudku ve věci *Krasiliva*.

[19] Na závěry rozsudku ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 již NSS také navázal v řadě dalších případů, které se týkají právně a skutkově obdobné situace. Tedy situace, kdy žadatel požádá o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, ta je mu udělena, žadatel se ochrany vzdá a požádá o její udělení v České republice, ale žádost je shledána nepřijatelnou (viz rozsudky ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 21/2025-31, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 70/2024-37, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 227/2024-31, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 1 Azs 167/2024-48, či ze dne 9. 4. 2025, č. j. 9 Azs 21/2025-16). Ačkoliv je v nyní posuzované věci skutková situace žalobkyně jiná (viz body 2 a 33 napadeného rozsudku) a žalobkyně dosud nepozbyla dočasnou ochranu udělenou v Polsku, přijaté právní závěry se uplatní i zde, protože mají obecnější povahu. NSS tedy neshledal důvod odchýlit se od závěrů, které jsou napříč jeho senáty jednotné. Nyní proto pro stručnost na rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 zcela odkazuje a níže pouze shrnuje podstatné závěry, které se s ohledem na totožnost kasační argumentace stěžovatele plně uplatní i v tomto případě.

[20] NSS konstatoval, že udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu *lex Ukrajina* ve skutečnosti znamená *poskytnutí dílčích práv* osobám požívajícím dočasně ochrany podle rozhodnutí

Rady 2022/382² (jinými slovy členské státy udělují pouze oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí), nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. Členské státy tak mají pouze omezenou možnost odepřít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady 2022/382. Role členských států je omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezených v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany.

[21] NSS se v odkazovaném rozsudku dále zabýval otázkou, zda z práva EU plyne osobám požívajícím dočasné ochrany právo po dobu jejího trvání určovat (a to i opakovaně), v jakém členském státě jim mají členské státy poskytovat práva plynoucí z dočasné ochrany. Dospěl přitom k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu, který si zvolí. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* právu EU odporuje (k bližšímu odůvodnění viz body 35 až 70 rozsudku čj. 1 Azs 174/2024-42).

[22] Je nutné však zdůraznit, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech *zároveň*, a tudíž ani pobytového oprávnění, jež je součástí komplexu práv plynoucích z dočasné ochrany [srov. bod 30 rozsudku SDEU ve věci C-753/23, Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 (str. 9), bod 67 rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 174/2024].

[23] NSS proto na závěr pro přehlednost shrnuje, že v budoucnu může při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany dojít k několika situacím (viz bod 78 rozsudku NSS sp. zn. 1 Azs 174/2024):

1. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána, *aniž osoba předtím požádala* o pobytové oprávnění v jiném členském státě. Pokud tato osoba bude spadat pod čl. 2 rozhodnutí Rady 2022/382, bude namíste dočasnou ochranu poskytnout a za tím účelem vydat povolení k pobytu.
2. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána *poté, co osoba podala žádost v jiném členském státě*, avšak pobytové oprávnění v něm *ještě neobdržela*. V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) *lex Ukrajina* pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.
3. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána *poté, co osoba již v minulosti obdržela* pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně *již nedisponuje* (např. proto, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* pro jeho

² rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana; jím je Česká republika vázána

pokračování

neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.

4. Žádost o dočasnou ochranu v ČR bude podána poté, co osoba *obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě* a toto pobytové oprávnění *je stále platné a trvá*. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* pro jeho neslučitelnost s právem EU. Žádost tudíž bude nutné věcně projednat. Stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpat práva plynoucí z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR automaticky zanikne (podle práva dotčeného hostitelského státu) předchozí pobytové oprávnění. Je-li tomu tak, vydá stěžovatel držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Zjistí-li opak, resp. se mu nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.
 - a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu.
 - b. Stěžovatel žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému *Temporary Protection Platform* (TPP).
 - c. Pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, stěžovatel žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.

[24] Samotné sekundární přemístění a žádost o dočasnou ochranu tedy nemohou představovat zneužití práva. Nelze však vyloučit, že žadatel v individuálním případě se takového zneužití práva dopustí. To musí následně zdůvodnit a prokázat správní orgán (rozsudek NSS z 24. 1. 2025, čj. 5 Azs 190/2024-20, bod 50; a rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 174/2024, bod 80).

[25] NSS tak uzavírá, že co do výroku obstál závěr městského soudu o neslučitelnosti české právní úpravy nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) *lex Ukrajina* s právem EU. Městskému soudu lze proto též přisvědčit, že stěžovatel vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany z důvodu její nepřijatelnosti protiprávně zasáhl do práv žalobkyně. Stěžovatel je proto v souladu s výrokem II napadeného rozsudku povinen obnovit stav před přijetím žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany, zaevidované pod čj. OAM-0341265/DO-2024. Přitom bude postupovat způsobem, který NSS nastínil v bodě [23] tohoto rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že stěžovatelova kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalobkyni v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu